Dissabte dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Mc* 16,9-15): I havent ressuscitat de matinada el primer dia de la setmana, s'aparegué primer a Maria la Magdalena, de la qual havia expulsat set dimonis. Ella va marxar a donar la nova als qui havien anat amb ell, que estaven afligits i ploraven; però ells, sentint que vivia i que ella l'havia vist, no cregueren.

I després d'això es mostrà en una altra figura a dos d'ells que caminaven, mentre es dirigien al camp. I ells anaren a anunciar-ho als altres, i a ells tampoc no els cregueren.

Finalment s'aparegué als Onze mentre eren a taula, i els reptà per la seva incredulitat i duresa de cor, perquè als qui l'havien vist ressuscitat no els cregueren. I els digué: «Aneu a tot el món, prediqueu l'evangeli a tota criatura».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aneu a tot el món, prediqueu l'evangeli a tota criatura»

Père Jacques PHILIPPE
(Cordes sur Ciel, França)

Avui, bo i confiant en Jesús ressuscitat, hem de redescobrir l'Evangeli com una "bona nova". L'Evangeli no és una llei que ens oprimeix. Alguna vegada hem pogut caure en la temptació de pensar que els qui no són cristians viuen més tranquils que nosaltres i fan el que volen, mentre que nosaltres hem de complir una llista de manaments. És una visió de les coses molt superficial.

Personalment, una de les majors preocupacions que tinc és que l'Evangeli sigui presentat sempre com una bona nova, una feliç notícia, que ens ompli el cor d'alegria i consol.

L'ensenyament de Jesús és, per descomptat, exigent, però Teresa del Nen Jesús ens ajuda a percebre'l com una bona nova, ja que per a ella l'Evangeli no és altra cosa que la revelació de la tendresa de Déu, de la misericòrdia de Déu amb cada un dels seus fills, i senyala les lleis de la vida que duen vers la felicitat. El centre de la vida cristiana consisteix en acollir amb reconeixença la tendresa i la bondat de Déu —que són revelació del seu amor misericordiós— i deixar-se transformar per aquest amor.

L'itinerari espiritual seguit per santa Tereseta, el "caminet", és un autèntic camí de santedat, un camí amb cabuda per a tots, fet de tal manera que ningú no pot desanimar-se, ni els més humils, ni els més pobres, ni els més pecadors. Teresa anticipa així el Concili Vaticà II que afirma amb seguretat que la santedat no és un camí excepcional, sinó una crida per a tots els cristians, de la que ningú pot ser exclòs. Fins el més vulnerable i miserable dels homes pot respondre a la crida a la santedat.

Aquesta santedat consisteix en un «camí de confiança i amor». Així, «l'ascensor que ha d'elevar-me fins al cel són els teus braços, Jesús! (...). Vós, Déu meu, heu ultrapassat la meva esperança, i jo vull cantar les vostres misericòrdies» (Santa Teresa de Lisieux).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «'Vosaltres sou la sal de la terra'. És com si els digués: 'El missatge que se us comunica no afecta només a la vostra pròpia vida, sinó que heu de transmetre-ho al món sencer: a un món, per cert, molt mal disposat'» (Sant Joan Crisòstom)

- «Si vosaltres no sou els seus testimonis en els vostres ambients, qui ho farà per vosaltres? El cristià és, a l'Església i amb l'Església, un missioner del Crist enviat al món» (Benet XVI)

- «Els qui amb l'ajuda de Déu han acollit la crida del Crist i hi han respost lliurement, han sentit també que l'amor del Crist els impulsava a anunciar la Bona Nova arreu del món (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 3)

Altres comentaris

«Maria Magdalena va marxar a donar la nova als qui havien anat amb ell, però ells, no cregueren»

P. Raimondo M. SORGIA Mannai OP
(San Domenico di Fiesole, Florencia, Itàlia)

Avui, l'Evangeli ens ofereix l'oportunitat de meditar alguns aspectes dels que cadascú de nosaltres en té experiència: estem segurs d'estimar Jesús, el considerem el millor dels nostres amics; no obstant, ¿qui de nosaltres podria afirmar no haver-lo traït mai? Pensem si no l'hem malvenut, si més no, alguna vegada per un bé il·lusori, del pitjor oripell. En segon lloc, tot i que freqüentment estem temptats a sobrevalorar-nos quant a cristians, nogensmenys el testimoni de la nostra pròpia consciència ens imposa callar i humiliar-nos, a imitació del publicà que no gosava ni tan sols aixecar el cap, tot colpint-se el pit, mentre repetia: «Oh Déu, sigues propici amb mi, pecador» (Lc 18,13).

Dit això, no pot sorprendre'ns el capteniment dels deixebles. Han conegut personalment Jesús, li han apreciat els dots de ment, de cor, les qualitats incomparables de la seva predicació. Amb tot, quan Jesucrist ja havia ressuscitat, una de les dones del grup —Maria Magdalena— «va marxar a donar la nova als qui havien anat amb ell, que estaven afligits i ploraven» (Mc 16,10) i, en lloc d'interrompre les llàgrimes i començar a ballar d'alegria, no la creuen. És el senyal que el nostre centre de gravetat és la terra.

Els deixebles tenien davant seu l'anunci inèdit de la Resurrecció i, en canvi, prefereixen continuar planyent-se a si mateixos. Hem pecat, sí! L'hem traït, sí! Li hem celebrat una mena d'exèquies paganes, sí! D'ara endavant, que no sigui més així: després d'haver-nos colpit el pit, llancem-nos als seus peus, amb el cap ben alt, i... endavant!, en marxa rere Seul!, tot seguint el seu ritme. Ha dit sàviament l'escriptor francès Gustave Flaubert: «Crec que si guaitéssim sense parar el cel, acabaríem per tenir ales». L'home, que era immers en el pecat, en la ignorància o en la tebiesa, des d'avui i per sempre ha de saber que, gràcies a la Resurrecció del Crist, «es troba com immers en la llum del migdia».